

STEF
DEBUT

© 2006, Ionuț Caragea, Montréal
ISBN 973-8961-17-3
978-973-8961-17-3

Toate drepturile rezervate. Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul scris al autorului, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.
Printed in ROMANIA

Ionuț CARAGEA

DELIRIUM TREMENS

debut

STEF
2006

*Dedic această carte
omului care mi-a schimbat viața
vărsătoarei de picături
femeii de aer
Alexandra*

Autorul

Cuvânt înainte

În momentul scrierii volumului de versuri Delirium Tremens, autorul Ionuț Caragea împlinește... câteva clipe de atestare documentară pe tărâmul atât de fertil al poeziei românești și, de ce nu, planetare.

Poetul Ionuț Caragea nu se sprijină pe resentimente și nu acceptă reconcilieri nici cu obiectivismul și nici cu subiectivismul în care se încadrează atât omul-poet cât și creația sa. Productul autorului, liric și filozofic prin excelență, se dezvăluie ca o revanșă împotriva unei tragedii. Dar este poetul victima unei epoci tragice? Firește că... nu! Spirit investigator, Ionuț Caragea și-a improvizat în sfera respirației sale o dramă proprie pentru a-și motiva folosirea benefică a laserului minții și a condeiului-stilizator.

Gândirea sa oximoronică manevrează noțiunile de spațiu și timp într-o lume imaginară, plină de substanță ideologică. Polarizarea atitudinilor lirice se distinge și, în același timp, se integrează armonios în subiectele abordate, concomitent cu inerția în urma căreia poetul ajunge la un deznodământ implacabil. Dar care ar fi jaloanele și punctele de sprijin ale tânărului creator?

În prima parte a volumului, răspunsul este evident și evocator: plecarea în autoexilare, dorul de Mamă, de Țară,

de Marea Neagră și de iubirea pe care a gustat-o, dar numai pentru un scurt anotimp.

În cea de-a doua parte, autorul își invocă celălalt eu, delirul său fiind totuși controlat de meditația poetică. Nu de puține ori inflexiunile morbide în care autorul evadează gnostic ne introduc într-o lume apocaliptic-sentimentală în care demonii fac pact pentru a-l ucide pe Mesia. Autorul este un justițiar de modă veche, un clasic renăscut, apelând însă la cutia de rezonanță a cuvintelor moderne. Să fie acesta un prim pas spre un nou curent literar?

Tânărul poet își va trece în curând în palmares cea de-a treizeci și doua primăvară. Chiar dacă Ionuț Caragea este în general un veșnic protestatar al cetății, el își iubește Țara, dar totuși a lăsat-o departe – cognoscibilitatea. S-a contrariat bărbătește cu tatăl său, dar îl canonizează prin Ochii albaștri de metil. La vremea ghidușilor, și-a amărât măicuța, dar acum o divinizează și o strigă prin poemele atât de diferite tematic. Idila sa nu a dus la întemeierea unei familii, dar Alexandra îi mai bântuie încă visele și poemele.

Fire intuitivă, priceput cititor în palmă a tainelor lumii, poetul se răsfață uneori, dar o face într-un mod controlat, dirijat, folosind un limbaj liric, sportiv și filozofic, jonglând cu noțiuni și subiecte spontane având uneori caracter de unicat. Unele dintre poeme poartă tehnici abracadabrante, dar halandalismele folosite îmbină noi structuri poetice care dau versurilor muzicalitate și sensuri noi. De la poezia limpede care este Inel de logodnă, poetul evadează în sonoritatea uneltelor personale, epatând prin jocurile de cuvinte din Visul unui eunuc sau în palimpsestul biblic Iubita mea, Eva, pe care-am cunoscut-o astă-toamnă.

Ionuț Caragea este un veșnic adorator și protector al femeii în poezia Femeia doarme, un Îndrăgostit de cursă lungă care trebuie să plătească tribut credinței sale prin suferință. De fapt acesta este secretul imortalității poetice, dragostea ce naște suferință, poezia ce o transcende, calea spre adevărata fericire, desăvârșirea umană și reînțoarcerea în eternul magnific al făuritorului celest fiind un pansament pus pe rănilor sufletești de la miezul nopții.

La acest început de mileniu, Caragea Ionuț vrăjește destinul irefutabil, refugiindu-se în extaticul unei imaginații ficțional-onirice bazate însă pe un postament sentimental-ideologic real. Va reuși acest prestidigitator să dea Pământul înapoi un minut, sau va rămâne în orfelinatul celest alături de iubita sa marțiană? Va sălășlui pe tărâmul viguros al morții, exilat în camera obscură a necunoscutului? Răspunsul este, evident, că numai Dumnezeu este atoateștiutor, dar autorul a găsit o soluție și la această problemă:

Eu ² = Dumnezeu.

În fond, asta înseamnă să fii cu adevărat Poet.

George Filip
mai 2006, Montréal

M-am născut pe *Google*

m-am născut pe *Google*
am deschis ochii și am privit printr-o fereastră
cătrec cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun

Mamă

am atins-o cu degetele mele pătrate
și mi-a fost teamă... din păcate
să nu o rănesc și să nu mă rănească
cuvintele mele aveau nevoie de atingere pământescă

degeaba ne ținem de mâini
nu vom avea niciodată priză la public, ci doar la curent
știm amândoi că adevărata mană cerească
este un abonament

mai demult am primit mesaj de la Dumnezeu
îmi spunea că va veni o zi în care
va exista o singură biserică universală
credința, da, credința va fi o stare
de euforie declanșată de o perpetuă mișcare
spre nihilism

m-am născut pe o pagină de istorie care
nu va fi niciodată scrisă, cu certitudine
va rămâne o întâmplare
în spațiul infinit dintre două secunde
mărginit de milioane de pixeli

am murit pe *Google*
înconjurat de miliarde de ferestre
deschise pur și simplu din greșeală
sau poate nu știai că Dumnezeu este orb

Şi câte ar mai fi de zis...

Eu la pătrat

viața este zero, la puterea doi
și rămâne zero, nuli suntem și noi

viața este unul, împărțit la doi
rămâne jumate, restul la gunoi

viața suntem toți, radicali din unul
și rămâne răul și în mijloc bunul

viața este sfera, cercul și pătratul
scotocind prin toate, aflăm rezultatul

viața e triunghiul, dreptele catete
și rămâne unghiul, fără epitete

viața e obtuză, până-n infinit
și rămâne punctul, singur și uimit

viața-i printre puncte, o mulțime vidă
și rămâne moartea, singură, rigidă

viața este zero, zero absolut
la puterea doi, un necunoscut

viața-i geometrie – simplă cum sunt Eu
însă $Eu^2 = \text{Dumnezeu}$

Album

mă sfințeam în iordanul pulpelor tale
cuminte într-un dormitor de catifea
soarele somnoros legăna
sub sprâncene
o lacrimă

aveam o viață minunată
cortinele în jurul patului
unicul film cu happy-end
actori îndrăgostiți
mizându-și viața
pe ultimul sărut
nimic nu mai conta
nici mâine nici poimâine

ce voiaj minunat
exploratorii atingerilor
staționate prin găurile
trupurilor fremătânde
accelerând prin tuneluri
spre alte lumi
în care ploua mereu

voiam să te cer de nevastă
în fiecare zi
dar nu cred că te meritam îndeajuns
m-am mulțumit să fiu
dragul tău
iubitul tău
tu mi-ai dăruit tot ce-mi lipsea
inima ta

trăim a doua tinerețe
în fața unui teanc
de poze

A câta oară?

noaptea
a câta oară-mi iese sufletul din piept cu un oftat
chinuitor
lăsând un gol atât de mare...
de mare fără lacrimi...
secată Marea moartă

a câta oară privesc pe întuneric pereții-n dormitor
nu mai sunt umbre pe care să le-ascult
doar amintiri fugare

a câta oară îmi amintesc cum mă priveai îmbietor
te pierd într-un hublou ascuns de gânduri
pasăre de pradă în visul trecător
mi te vânez cu rânduri...
surâzi cu junghiuri...
copil cu unghiuri
de femeie

ziua
a câta oară te sărut cu ochii-ntredeschiși
poza păstrează aroma de raze și petale
bună dimineața floare
ruptă din Soare...
din Soare fără lacrimi...
floare te ofilești

a câta oară te confund c-un trecător
pe stradă sunt atâtea copii de duzină
mă claxonează o mașină lângă semafor
trezește-te n-o să mai vină

în parc atâtea pădăii și fețe și pistrui
iubeam la nebunie ochii tăi căprui
a câta oară scriu la întâmplare
banca este iar plină de ziare
încercuiesc câte un semn... câte un semn...
a câta oară... tandra

Alexandra

Întrebare retorică

oare o poezie
fără tine și fără mine
nu se va simți părăsită
de dragoste ?

oare o poezie
nu este chintesența
iubirilor ce au trecut
și or să vină
pe lângă tine
pe lângă mine
ca o istorie a cuvântului
nerostit
împreună ?

oare de câte ori
oricâte-ar fi cuvintele
nu ajung niciodată
să exprime
tăcerile
privirile
în fața cărora
ești dezbrăcat
de orice reclamă ?

răspunsul se află
într-o cută a pielii
sau într-o amprentă
sau într-o fisură a sufletului
plină de îndoială

oare când voi găsi răspunsul
nu va fi prea târziu
și oare...
va rămâne definitiv
o întrebare retorică?

Am ales un titlu sugestiv

Pentru a-ți spune-n primul rând că te iubesc!

În al doilea rând îți desfac haina cu două rânduri de nasturi

În al treilea rând toate rândurile duc la o răscruce de rânduri: inima ta

În al patrulea rând iubesc catrenele sau cămăruțele în care-ți ascunzi viața

În al cincilea rând din degetele spinoase mi-au răsărit flori de cactus

În al șaselea rând sunt deja fiul lui Bachus

În al șaptelea rând se face o săptămână de când facem dragoste

În al optulea rând pur și simplu iubesc opturile

În al nouălea rând ești o iubire nouă și invers și plină de patimi

În al zecelea rând îmi place să râd și să plâng cu zece rânduri de lacrimi

Actul II

Am decis să colecționez toate rândurile

Într-un registru sentimental

Să nu crezi că-s bolnav mintal

Îți jur că dacă raiul ar fi un câmp albastru

În care să-nflorească stele

Aș fi și eu un astru

Din visele rebele

De fiecare dată când privesc cerul

Meteorii mă sărută pe față pistrui

Cometele mi se înfig adânc în inimă

Sunt prisăcarul iubitelor din altă galaxie
Sau omul cu degete foarfece
Care le face rochiile zdrențe
Și le prinde mâinile cu sfoară
Ca într-un teatru de păpuși
Cadențe, frecvențe, demențe
Gânduri, rânduri, dansuri, valsuri
Atâtea întrebări fără răspunsuri...

Am ales un titlu sugestiv
Pentru a-ți spune-n primul rând că te iubesc!

Aceiași ochi albaștri de metil

Dragă tată,
Eu știu că acolo în cer
Toți sfinții au ochii albaștri
Și mai știu că acolo în cer
Toți sfinții sunt sihaștri
Și plâng laolaltă.

Dintre toți sfinții îl iubesc pe ultimul
Care se va aprinde pe cer.
Îl voi privi cu acciași ochi albaștri și-o să zbier
Tatăăă!
De ce nu mi-ai spus niciodată
Că ai fost și-ai rămas atât de stingher?
De ce nu mi-ai spus că viața este atât de neînsemnată
Fără cei sfinți,
Fără părinți?

Dragă tată,
Îmi întind palmele la cer,
Te rog, oblojește-mi trupul,
Moartea încă mai taie în carne vie,
Întârzie,
Vrea să-mi primenească sufletul.

Aici la mine-n astă lume
Nu pot decât să-ți scriu pe nume,
Vorbesc o altă limbă mai ciudată
Și nici copiii ce-or să vină nu vor afla vreodată
Ce-nseamnă
Tată.

Dragă tată,
Tu m-ai învățat să fac primii pași legat de cravată
Și primii kilometri pe bicicletă
Și proverbul acela, odată...
Când mă îndrăgostisem de-o fată:
„Ochii care nu se văd se uită“
Eu, tată,
Nu o să te uit niciodată.
Dragă tată,
Tu mi-ai spus:
„Fiule, dacă vrei să ajungi sus,
Să-l simți pe Dumnezeu,
Să marci un eseu...“

Dragă tată,
Am primit o pasă de la tine de peste ocean,
Am marcat zeci de eseuri în acest an
Dar acesta este singurul pe care l-am rănit
Pe hârtie.

Dragă tată,
Eu știu că acolo în cer
Toți sfinții au ochii albaștri
Și mai știu că acolo în cer
Toți sfinții sunt sihaștri
Și plâng laolaltă

Pe lumea cealaltă.

Am dat Pământul înapoi un minut

la buzele mării am învățat să sărut
și timpul a rămas amuțit un minut
m-am învățat pe călcâie
până când picioarele mi-au luat foc
chibrituri, chibrituri ce doreau corpul tău de țigară
fugeam, fugeai, Soarele fugea
spre-un veșnic răsărit
mirat, Pământul s-a oprit
și a început să ne urmărească atent cu privirea

desenam inimi pe toate urmele
mesaje, pasaje, vestale, pedestale
le săgetam și sângele curgea pocale
mă îmbătam ca musca de oțet, agale

întindeam degetele ca un balaur cu zece capete
șapte erau zilele-n care te ghiceam în șapte păcate
corpul rece sfârâia pe nisipul fierbinte
mă târâiam trăgându-mă de limbă înainte
parcă întregul corp era o tortură
și lepădam cămășile de forță

de-aș avea aripi
aș fi un drag dragon
îndrăgostit de-o dragă drăgaică
în dormitor aș pune geaca de piele-n gaică
și aș rămâne jumate înger, jumate faraon
tu vei șopti și vei dezlănțui un orgasm armageddon

îmi doresc să ne mai întâlnim o dată
așa cum o făceam de-atâtea ori

aşa cum meritam
şi cum visam
mă uitam
la tine
şi-am avut o viziune
în care-mi era sortit
să dau Pământul înapoi un minut

Am plâns cât o ploaie de vară

m-am întâlnit cu omul invizibil într-un vers
și m-a întors pe dos ca un pervers
așa cum n-am mai întâlnit
pe toate părțile m-a răsucit
între pereții de granit
în casa unei născociri
iubiri, iubiri, iubiri

această viață monstruoasă
chiar fără pic de milă
dar... frumoasă și veselă și tristă
cât de frumos persistă
și râd cu lacrimi iubirea este printre patimi
umilă, umilă, umilă

atât de rău m-am întristat
m-am atașat de omul invizibil într-un vers
aș vrea să nu mai fie-așa pervers
să vină el în viața mea invizibilă indivizibilă
de catifea ghicește-mi în cafea
lumea, lumea, lumea

tu ești un geniu și mai presus de-atât un zeu
eu te aștept și trece un mileniu
spun tatăl nostru poetul Dumnezeu
iartă-mi greșelile mă incomodează nimbii
dezbracă-te de pilde
să fii doar muritorul meu
amorezată sunt și merg în vârful limbii
tu m-ai creat femeie eu te crez ateu

și te sărut pe urma tălpii acolo unde saliva mea
replămădește A.D.N-ul
și poate clona ta poete invizibil
va face dragoste cu mine și cu Eul
și toată noaptea crime
vampiri prin visele sublime
problema este...
va curge sânge și cu rime?

Avea părul lins

blonda avea părul lins, cărare și ochii luminiș în pădure
voiam s-o îmbrățișez dar merita mai mult de atât
stăteam locului să nu mă fure
să ascult cum zâmbește
și-mi spune fără cuvinte
o poveste scrisă cu mult înainte

era blajin chipul său cel rotund
îmi spunea părul să nu-l tund
să aștept să crească primăvara
între noi doi până când amândoi
vom fi acoperiți de frunze
și ne vom iubi copaci
foșnind săruturi purtate de vânt
și ne vom iubi vlăstari
înmugurind copiii mari
și ne vom iubi până vom prinde rădăcini
și o vom lua la fugă să ne strângem de tulpini
să facem scorburi

aș vrea să te cred, măcar un cuvânt
pune-ți o dorință mi-a spus și-ți voi arăta cine sunt
aș vrea să fiu vântul și să te culc la pământ
să fie-ntre noi o toamnă furtunoasă și deasupra nori
să porți părul fără agrafă și să plouă cu nasturi
să mă încolăcesc în jurul gâtului zvelt de girafă
și pe cearșaf sufletul meu praf să se umezească
de săruturi plină carafă

e mult prea simplu, doar atâta îmi ceri
a întins degetele și frunze au început să danseze

mister, culori, pretutindeni limbi de foc și lumini
nu am crezut niciodată-n minuni
și am rugat-o să apropie Luceafărul de Lună
plângeam și blonda cu părul lins mă ținea de mână
mergeam pe o cărare către luminiș
plângeam și plâng și-mi pare rău
că am vrut să fac dragoste cu Dumnezeu pe furiș
într-un vis din care nu m-aș trezi niciodată

Dorințele unui copil

Dorințele unui copil să nu le spulberii niciodată
Alintă-l cât pentru restul vieții
Al său e răsăritul în pragul dimineții
Un zâmbet de lumină
Ce-n scutece să-l țină
Al său e asfințitul în pragul înnoptării
Povești nemuritoare
Și dulcele cântării
Lasă copilul să viseze în lumea sa de ciocolată
O păpușă de fată
Într-o casă de turtă dulce
Copilărie
Numele tău fantezie
Lasă copilul să se joace pe stradă
Pentru el acasă înseamnă la masă
Și desene animate
Lasă-l să lupte cu nemții prin cazemate
Lasă-l afară să guste din libertate
Mai târziu anii îl vor închide într-o cetate
Din care va trimite solie
Un gând ambalat într-o poezie
Către hotarele timpului către copilărie
Lasă-l viață atât de mare să fie
De fusta mamei agățat un băiat

Atelier

în mâinile mele
croite până la sânge
de mama vitregă,
plastilina îmi spune:
nu plânge!
te voi face să râzi,
nu-mi trebuie decât
mângâiere...

iar s-a stricat cerul.
peste acoperiș plouă
cu acuarele...
îmi vine ideea
creioanelor
curcubeie.

îți spun un secret,
îl știu de la bunica:
îngerii nu au ilice,
le desenez buzunare
pentru rugăciuni,
învăț să citesc.

când o să fiu mare
vreau să compun berze,
așa mi-a spus tata
să iubesc.

Baby, baby

nici nu am început bine și am sfârșit cuprins de exaltare
m-au vrăjit cuvintele și jocurile tale înnebunitoare
am rămas tablou în fața frumuseții fără margini
aș putea să te privesc și cu ochii închiși
și tot vor răsări iriși din degetele mele modelându-ți
portretul

baby, baby credeam că lumea-i a mea pluteam în al
nouălea cer
mă scurgeam picătură cu picătură în sufletul tău avid de
plăcere
îți lăsați toate porțile raiului deschise gustam din merele
tale
nu-mi păsa
sunt cel mai mare necredincios de pe pământul acesta
care m-a învățat să doresc cu toata ființa
lepădându-mă de toate păcatele trupești
între îmbrățișările tale nelumești
îmbătându-mă cu busuioaca
izvorâtă din adâncul celulelor adolescente
baby, baby

și uite așa tandrețea mea s-a metamorfozat
în pasiunea unui vampir însetoșat de iubire
cel mai sfânt dintre sfinții care-au existat vreodată
este acum o fiară neîmblânzită
fără piei și măști înfruptându-se din inima ta
întinerind într-un an cât alții într-o mie

mi-a spus cineva de-acolo de sus
că nu voi ajunge niciodată-n împărăția sa

țin minte
avea dreptate
nu pot rezista în fața ispitei reîncarnate într-o dulce
fecioară
care mă hrănește cu sufletul ei atât de pur atât de divin
universul este doar al nostru pe acest pat așternut
paradisul
ne facem de cap nu ne mai interesează nimic
ceilalți își mușcă limbile de ciudă
spunând rugăciuni deșarte tânjind la fructele tale
înghițind în sec

baby, baby...

Baloane de săpun

Lumea s-a născut din dorințe și sfârșește-n păcate
Mi-ai spus că voi ajunge un mare campion
De-atunci încerc să fiu primul la toate
Minte și trup – al meu bastion

Mă-mpotrivesc legilor firii refuzând ordinarul
Când mic eram cu reușeam să zbor
După un timp am învățat orarul
Citind în mersul lucrurilor

Actorul mim din filmul mut „o inimă” – motor:
Secvența preferată – cornet de înghețată
Copilăria păstrată în congelator
Am fost o fire răsfățată

Lumea-i născută din iubire și se sfârșește-n ură
Mi-ai spus cuvinte dulci – acum sunt de pelin
Vinul mi-a fermentat în gură
Și mă îmbăt cu propriul meu venin

Mă-mpotrivesc și Soarelui legându-mi umbra de
picioare
Ce pic cu pic mă stoarce de tot ce am mai bun
Încet-încet am învățat cum să trăiesc peste hotare
Și mă ridic – baloane de săpun

Născută din atingeri lumea sfârșește în respingeri
Ce-a fost nepieritor la început – este un vis
Noi doi eram neîntinați precum doi îngeri
Când singur am rămas – tu m-ai dezis...

Best friends

începutul este întotdeauna cel mai frumos moment
aș vrea ca viața mea să fie un amalgam de începuturi
reconstruite într-un monument
gravat de promisiuni
și de săruturi

am plâns când inima s-a frânt în două părți
eram proscris să bătui pe oceane
în mijlocul acestor hărți
Ahab visând în hăul
gropilor Mariane

sfârșitul este întotdeauna cel mai trist moment
rămâi cu mici frânturi din începuturi
iar timpul lasă durerea ornament
ascunsă după măști și scuturi

—

te port medalion
first end

Ce tot te fofilezi

ce tot te fofilezi în spatele ceștii de cafea *mademoiselle*
îți văd degetul inelar pe buza fierbinte ghicind viitorul
și știi că sunt bucățica de zahăr ce se topește
între aromele tale negre dulcea fericire

ce tot ne jucăm de-a v-ați ascunselea în spatele cuvintelor
timide
știi că ești omidă de frunza mea avidă să mă dezgolești
și-n flutură să te înalți în geamăte fâlfâitoare
îmi sucești mințile și freamăt de mă lovesc cu capul de
pereți

îmi spui că nu mă cunoști prea bine dar știi că tot acolo
o s-ajungem
hai să mai flirtăm un pic îmi place atât de mult preludiul
ăsta o iau razna
deja în ochii tăi fac un duș fierbinte iar tu mă freci cu
săpunul pe spate
cu sâni afrodisiaci ce mi-au hrănit de mic imaginația
prin reviste

este o harababură de idei în capul meu atât de mic acum
atât de mare
îți cânt *o sole mio*
ce zi minunată ivește printre pleoapele lăcrămioare
iriși înfloresc miliarde de stele pe tavanul ce dintr-o dată
dispare
undeva dincolo de realitatea ce este acum
adevărul pe care nu-l vei afla niciodată
univers

ce te tot fofilezi iubito
privind ceasul de pe perete
nu vezi cum limbile atârână
între ele cucul și-a găsit cuib
și intră și iese a mai trecut o oră
hai să admirăm împreună dimineața
cum crește și coboară
soarele răsare
sare
precum un cangur pe fereastră

știi fată cuminte
trebuie să ajungi acasă când se crapă de ziuă
același pretext cu părinți severi
dar așa de profani sfinți
îți zic și acum spală-te pe ochi și pe dinți
la culcare
norocul meu balconul sub care te aștept
într-o scăpare
cu brațele întinse

asa că dă-le dracului pe toate sperietorile de ciori
hai să mănânci porumb fiert
o să te-nfulec coaptă
din cap până-n picioare
ești numai pop-corn de săruturi
și o să gustăm și cremă de zahăr ars
delicatesa de la urmă
de urmă
n-o să mai rămână nici o picătură-n gura de rai
mușcând din humusul tău

ce tot te fofilezi cucoană nu mai ești *mademoiselle*
de-altădată
acuma degetul inelar îți clănțâne de nerăbdare
ești atât de previzibilă
și fac din nou pe prostul și te întreb dacă e dulce cafeaua
și îmi răspunzi
ah deșteptule este atât de amară

hai să nu ne mai fofilăm și să o bem fierbinte dulce ca a
câta oară

Ce te-ai face?

ce te-ai face dacă palmele mele ți-ar modela chipul
și într-o zi te-aș scăpa cioburi ?
m-ai privi cu ochii mici
punându-mi întrebări încuietoare
prin gaura cheii ?

capul mi-e dezgolit de gânduri
pleoapele-mi vântură orice mângâiere
după care fruntea încă mai plânge
ca o floare așteptând o rază de soare

ne-am scufunda într-o contopire de val și de sudoare
te-aș îmbrățișa să nu te pierzi în neștire
buzele s-ar preschimba într-o veche fregată
cu pânze de păianjen

ce te-ai face dacă-ar ploua încontinuu
și te-aș îneca într-o mare de lacrimi ?
ți-ar crește solzi adăpostind Luna
într-o arcuită splendoare...

simțurile tale ar fi un curcubeu de petale
pe care le-aș culege cu săgeți dintr-un vis
un labirint de aduceri aminte
ce te-ai face dacă nu ți-aș fi zis ?

Cer de nisip

iar rătăcesc amintiri ameteite în sufletul meu labirint
urmărindu-ți firul iubito pașii-mi se pierd pe o plajă
pustie
te mângâi c-un gând fugar lacrimi se aștern pe nisip
castele de sare

te îmbrățișez cu un oftat îndelung îmi rămân scoicile-n
palme
le sărut sorbindu-ți glasul furat de valul tăcerii
pânze de borangic înfășoară sufletu-mi vierme
păianjenul timp

cu ochii ciobiți de pumnalele stâncilor răsărite din mare
privesc cum apune același soare străin de tot ce n-a fost
îmi întind degetele uriașe trăgându-l de urechi
zile liliputane

iar rătăcesc amintiri ameteite în sufletul meu labirint
urmărindu-ți firul iubito pașii-mi se pierd pe un cer plin
de stele
te plimb în Carul Mare pe Calea Lactee până la Steaua
Polară
Luna mirată

îmbrățișez coada cometei fugare urmărindu-te prin
găuri de vierme
ne jucăm de-a v-ați ascunselea prin tranșeele negre
îți mângâi aripile de înger în Constelația Fecioarei
spicul de grâu

cu sufletul istovit am încălecat pe-un taur tu pe-un
scorpion
în centrul galaxiei mi-ai săgetat inima cu dor de
supernovă
întind degetele boante zbori cu viteza luminii
praf și pulbere

Copilărie

știi,
azi m-am născut și era ieri,
mireasma dulcii revederi
începe-adânc să mă cuprindă,
Băbuia mă aștepta cu poale-n-brâu în tindă,
Băbuiu' frigea baboii pe grătar,
știi, aș vrea să fiu din nou acolo, dar...
știi, azi am uitat să sper
și să mai cer copilărie.

știi,
ieri m-am născut și era mâine,
foamea-mi rodea codrul de pâine,
la colț de stradă praful îl scobeam,
Mămuca mă dojenea,
cât o iubeam,
Tătucu' mă lua în cârcă chiuind,
știi, aș vrea să-i mai colind de sărbători,
dar știi, anii sunt trecători.

știi,
azi am murit și era ieri,
și mâine,
și poimâine,
și toate zilele ce-au fost
și vor rămâne fără rost,
știi, mă uit și am uitat să uit
că nu mai sunt dorit de timp,
dar știi, încă mai simt al tău alint.

știi,
mâine-am trăit acum sunt fum,
am vrut să mă întorc pe-al vieții drum,
să te sărut și-apoi să sting tăcut
o lumânare,
dar știi cât mă tare doare ?

Colț de Rai

Între infern și paradis
am regăsit iubirea-n paraclis,
în slujba ta al meu stăpân,
duhovnic tată,
scump bătrân,
mă iartă.

Tu ești cuvântul,
milostivul pentru toți,
eu sunt doar robul
ce mă supun
cruții de piatră de pe caldarâm,
drumul mi-e plin de bolovani
și anii-s tot mai mulți,
tot mai golani,
tirani.

Mă leapădă de zdrențe în pronaos,
închinăciunea-mi jertfă pe altar,
ascultă-mi gândul dincolo de haos,
sărută-mă cu al tău har,
de-a nu avea habar.

Între lumină și-ntuneric
suflare mi-este lumânarea,
chipul ți-e tainic
dar crezul mi-i vecinic,
de îndoiala și necugetarea
ce m-au târât întru păcat,
m-am lepădat.

Mă cheamă în a ta împărăție,
oblăduiește-mi nemuritorul trai,
cerșescu-ți primenire,
sfântă împărțășire,
neprețuită avuție,
un colț de Rai.

De ce?

Cea mai frumoasă amintire
Când mi-au ars obrazii
Privindu-te
Limba-mi ieșea de-un cot
Asemenea unui cameleon înnebunit
De-un fluture adormit printre șuvițele tale
Aș fi vrut o sărutare
Să-mi muști din suflet cu dinții fini de ghilotină
Înghițind silabă cu silabă
Cuvintele
Se spune că dragostea trece prin stomac
Și-ți lasă un gol cât o prăpastie amețitoare
La mine a săpat în inimă ca un buldozer fără milă
Te miri de ce toate rămășițele s-au îngrămădit în nopțile
lungi
Pline de coșmaruri

Te-am iubit...
Sudoarea îți aluneca dintre sâni
Ca un șarpe încolăcindu-mi picioarele
Aș fi născocit o nouă biblie ispitit de coapsele tale
Cu paginile din cearșafuri scrise cu palmele goale
Calea spre Paradis trecută prin infernul dorințelor
Toate drumurile aveau o singură răscruce:
Tu și Eu

Cea mai tristă amintire
Rămasă în carnea mea afumată
De ultima țigară
Inima se topește într-o mare de lacrimi
Fiorduri pătrunse adânc în pielea uscată

Nu mai răsare curcubeul din pupile
Au intrat la apă sărată
Negri păianjeni
Pânze de stânjeni

Tot stau și mă întreb ce te făcea atât de specială
De ce între atunci și acum este o mare diferență
De ce uitarea înseamnă indiferență...

A mea aleasă

Pe seară te sărut cuneiform iubito,
Deja te-nghesui într-un gând.
Statornici-voi rând cu rând
Pe zbânțuiri de sânge-ceară.

Îți voi clădi columne, piramide
Scurgându-se în cerul fără fund.
Vulcanii noroiși fi-vor sorginte
Dorințelor ascunse-n suflet-prund.

La noapte-înaripa-te-voi mireasă,
În dimineți la piept am să te strâng.
Surpa-vom zile-n vise de pământ;
Sub luna plină, ambrozia culeasă

Ne va uni sub legământ.

